

OKÓLNIK MINISTRA FINANSÓW

z dnia 14 sierpnia 1964 r.

w sprawie dokonywania oceny przydatności rzeczowych składników majątkowych w toku ich inwentaryzacji.

W związku z przepisami § 2 uchwały nr 3 Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 1964 r. w sprawie upłynnienia zbędnych i nadmiernych zapasów niektórych przedmiotów (Monitor Polski Nr 5, poz. 22), jak również w nawiązaniu do przepisów §§ 33, 39, 43, 46 i 77 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 4 grudnia 1959 r. w sprawie podstawowych zasad prowadzenia księgowości, inwentaryzacji, sporządzania sprawozdań finansowych oraz przechowywania dowodów księgowych przez jednostki gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1959 r. Nr 102, poz. 546 oraz z 1961 r. Nr 26, poz. 128 i Nr 72, poz. 304) — Ministerstwo Finansów wyjaśnia, co następuje:

1. W toku inwentaryzacji rzeczowych składników majątkowych jednostek gospodarki uspołecznionej należy również dokonać oceny przydatności tych składników, polegającej w szczególności na:

- 1) ustaleniu i wydzieleniu na osobnych arkuszach (kartach) spisów z natury lub na arkuszach zbiorczych spisów z natury bądź w innych zestawieniach:
 - a) inwestycji rozpoczętych, które zostały wstrzymane, oraz maszyn i urządzeń inwestycyjnych nie oddanych w przepisanych terminach do montażu bądź eksploatacji,
 - b) środków trwałych zbędnych oraz trwale nieczynnych,
 - c) zapasów materiałów eksploatacyjnych i inwestycyjnych, półfabrykatów i wyrobów gotowych zbędnych, nadmiernych, niepełnowartościowych i nietypowych,
 - d) zapasów produkcji nie zakończonej, zakwalifikowanych jako braki naprawialne oraz dotyczących produkcji wstrzymanej lub zaniechanej;

ocena gospodarczej przydatności rzeczowych składników majątkowych, o której mowa wyżej, powinna nastąpić — w zależności od rodzaju składników — w to-

ku spisu bądź też w drodze analizy danych ewidencji tych składników;

- 2) wycenie — według aktualnej wartości — tych zapasów wymienionych w pkt 1 lit. c) i d), których wartość uległa zmniejszeniu wskutek zepsucia lub zniszczenia bądź zmalała z innych przyczyn; powstałe różnice odpisuje się według ogólnych zasad, obowiązujących w zakresie odpisywania różnic inwentaryzacyjnych.

2. Łączne wyniki oceny przydatności zinwentaryzowanych zapasów należy ująć w sprawozdaniu komisji inwentaryzacyjnej. W szczególności należy w sprawozdaniu:

- 1) omówić przyczyny, z powodu których wartość poszczególnych składników zapasów uległa zmniejszeniu, ustalić, czy osiągnięto postęp w stosunku do stanu stwierdzonego podczas poprzedniej inwentaryzacji, jak również przedstawić wnioski dotyczące odpisania różnicy z tytułu utraconej wartości;
- 2) wykazać wartość zapasów wyodrębnionych według kryteriów określonych w ust. 1 pkt 1.

3. Ustalone podczas inwentaryzacji dane, dotyczące przydatności rzeczowych składników majątkowych, należy przekazać poszczególnym komórkom organizacyjnym jednostki gospodarki uspołecznionej w celu podjęcia przez nie odpowiednich kroków.

4. Wyjaśnienia zawarte w niniejszym okólniku dotyczą odpowiednio również przedsiębiorstw stosujących inwentaryzację ciągłą zapasów zgodnie z przepisami instrukcji Ministra Finansów z dnia 30 listopada 1954 r. w sprawie przeprowadzania inwentaryzacji ciągłej zapasów materiałowych, półfabrykatów i wyrobów gotowych (Monitor Polski z 1954 r. Nr 120, poz. 1707, z 1957 r. Nr 6, poz. 50 i z 1964 r. Nr 16, poz. 74).

Minister Finansów: w z. *J. Trendota*